

at de levere en god Kost for en særdeles billig Betaling. Det ærede Medlem kom tillige ind paa Spørgsmaalet om Væddeløb for Officerer og Underofficerer og udtalte derom, at de ingen Betydning havde for Forsvaret. Deri kan jeg dog ikke give ham Medhold. Jeg tror, at de Væddeløb, der ere afholdte herhjemme, netop have været af overordentlig Betydning, ikke alene ved at udvikle Ridefærdigheden i Rytteriet og Feltartilleriet, men ogsaa ved at udvikle visse Egenskaber, som det er godt for enhver militær at være i Besiddelse af, nemlig Snarraadighed, Dristighed og Evne til at orientere sig i Terrainet. Jeg tror derfor, det kan være rigtigt for Staten at støtte denne Sag.

J. Hage: Den ærede Ordfører udtalte Ønsket om, at de kommende Historie-skrivere vilde læse Rigsdagstidenden grundigere end jeg. Det er muligt, at de ville læse den meget grundigere, og jeg skal ikke misunde dem; men jeg har et Fortrin fremfor disse Fremtidens Mænd, jeg har hørt temmelig nøje, hvad det ærede Medlem sagde i Gaar. Det er jo ikke trykt endnu (Modsigelse). Ja, jeg har i alt Fald ikke set det. Men det ærede Medlem har i hvert Tilfælde her ved 2den Behandling af Finansloven, ikke til første Behandling, men til anden Behandling, hvor det er de bestemte Ændringsforslag, der foreligge, ganske i al Almindelighed talt om Militærets Upopularitet og har anført det som en Undskyldning for, at man her nærer mindre velvillig Stemning over for Militærvæsenet i det hele. Det tror jeg virkelig er en korrekt Gengivelse af, hvad det ærede Medlem udtalte, og naar det er Tilfældet, kan det jo kun betyde, at denne mindre velvillige Stemning over for Militæret har givet sig Udslag i de Ændringer, som foreligge, ellers var der slet ikke Spor af Forbindelse mellem de to Ting, og det ærede Medlem taler jo ikke saaledes hen i det blaa, som maaske en uøvet Taler kunde gøre; han er for gammel og øvet til, at der ikke skulde være fuldstændig Forbindelse mellem, hvad han taler om. Der tror jeg altsaa, at jeg har haft Ret. Hvad dernæst Ansvar angaar, ja, da kan man jo ganske vist tale meget længe om det. Naar det ærede Medlem vil gøre enkelte Medlemmer her ansvarlige for, hvad man foretager i Regeringen og i Landstinget, og mulig for, hvad ens Bekendte og Venner foretage sig, saa vil jeg indrømme, at ens Ansvar kan blive meget stort. Men jeg tror, at man skal begrænse

det politiske Ansvar saaledes, at den, der er Medlem af Folketinget, har Ansvar for de Handlinger, som Folketinget foretager, og for de Afstemninger, som Folketinget afgiver, og det bliver Flertallet. Mindretallets Afstemninger kunne jo ikke faa Livskraft, og derfor kan Mindretallet jo umuligt gøres ansvarligt over for Fremtiden — vi talte jo om Fremtiden, om Historiens Dom. Historiens Dom vil kun beskæftige sig med de Afgørelser, som Flertallet har truffet, og derfor har jeg Ret til at sige, at jeg tilhører et her afmægtigt Mindretal, men som ogsaa derfor maa lægge Ansvar over paa Flertallet.

P. Andersen: Den højtærede Krigsminister udtalte, at der ikke var givet noget Løfte fra Ministerens Side om at forhøje Soldaternes Lønningstillæg. Det er rigtigt, men det har jeg heller ikke sagt, saa vidt jeg da tror. Jeg sagde, at Ministeren lod til at stille sig velvillig over for Spørgsmaalet, og det tror jeg ogsaa, at Rigsdagstidenden skal godtgøre. Saa henlede den højtærede Minister nu som den Gang min Opmærksomhed paa Fælleshusholdningerne, og han vidste jo nu, at jeg havde haft den Fornøjelse at se, hvorledes det der gik til. Ja, det glædede mig at komme et Sted, hvor Soldaterne fik god Mad. Men naar man med temmelig stor Sikkerhed ved, at de andre Steder faa daarlig Mad og ikke engang saa meget, som de kunne spise, medens desuagtet de 30 Øre blive dragne fra, saa at de kun faa 25 Øre tilbage, saa synes jeg nok, at enhver — og særlig den, der selv har levet af menig Mands Lønning — vil have Forstaaelsen af, at det kun er lidt, der bliver tilbage til de andre 2 Maaltider. Enhver ved jo, at i den Alder kan man ikke nøjes med et Maaltid, selv om det er godt. Enhver ved, at Skoletiden er en anstrengende Tjeneste, og enhver fornuftig Mand vil indrømme, at de unge værnepligtige kunne ikke nøjes med et Middagsmaaltid, selv om de der faa tilstrækkelig og ordentlig Kost, og 25 Øre til de andre Maaltider og de øvrige Ting, som de skulle bruge Penge til, er for lidt. Ved den Lejlighed, hvor jeg nylig var til Stede, og hvor jeg, som Ministeren berettede, glædede mig overordentlig, udtalte netop ogsaa Underofficererne, at Soldaterne fik for lille Lønning. Alene det, at de skulde have forsaaret et Par Støvler, tog jo mere end ti Dages Lønning, naar de 30 Øre blev trukken fra. Den Forstaaelse havde Underofficererne, men de fleste af